

Lizzy's blog

Aflevering 2; 2 maart 2017

Het gaat nooit zoals je denkt dat het zal gaan.....

Susan had het uitgerekend. Natuurlijk met een marge. Maar toch. Honden zijn in hun zwangerschapsduur verbazingwekkend veel nauwkeuriger dan mensen, en als je dan ook nog precies weet dat je op tweede kerstdag om 10.30 uur 's morgens bent afgereisd naar Zweden, dan heb je toch een behoorlijk nauwkeurig idee wanneer het zou moeten gebeuren. Het afgelopen weekend. De bevalling van onze Liz.

Geen afspraken. Geen bezoek. Geen verplichtingen. Alle boodschappen in huis. Het prototype van een "lazy weekend" waarin werkelijk niets hoeft, behalve de tijd die langzaam voorbij tikt, in afwachting van. Alleen een nieuwe wasdroger verstoort het ritme. Vrijdagavond laat besteld en zaterdagmorgen al om halfnegen geleverd (de oude liep al enige tijd op zn laatste benen, en met het oog op...) Leve het moderne internet-winkelen. Voor de rest de hele dag niets. Alleen wachten op.

Zo verging de zaterdag. Binge-watchend met seizoen 2 van The Missing. Aflevering 1 t/m 6. 's Avonds hertenracks met risotto. Zuinig aan met de wijn. Je kunt immers nooit weten of je de auto in moet.

Zo verging de zondag. Laat op de ochtend een Engels ontbijt. Eieren, worstjes en spek glijden de middag in. In de verte het geluid van carnavalswagens die voorbijrijden. De laatste 2 afleveringen van The Missing. Superspannend en met onverwachte wendingen. Een aanrader voor iedereen. Het toch wat lege gevoel na de ontknoping.

Nog niets? Nee, helemaal niets. Een volstrekt ontspannen Liz, af en toe op haar rug draaiend en haar dikke buik aan de wereld tonend. Life is great.

De maandag in. Hee, wat is dat? Het lijkt wel vruchtwater, maar verder geen tekenen van een naderende bevalling. In de middag toch de dierenarts gebeld. Kom maar langs. Wat kunstgrepen om de bevalling op gang te brengen. Als er geen weeën komen, dan over twee uur hier terug, want dan moet er echt een keizersnee.

Maandagavond om halfzeven stappen we bij de dierenarts naar buiten. Liz nog wat groggy aan de lijn. Hans een grote kartonnen doos. Elf mooie pups; In de eerste beoordeling van de dierenarts, als goed beoordeeld! 6 meisjes, 5 jongens: een prachtig gelijkmatig nest.

Dierenarts Rudi bezig met de navelstrengen

Thuis laten we Liz langzaam wennen aan haar pups. Ze vindt het moeilijk. Weet niet precies wat ze moet, en besluit uiteindelijk aan de andere kant van de kamer te gaan liggen.

Natuurlijk is dat niet raar: haar eerste nestje. Zo loop je bij de dierenarts binnen, en zo loop je weer buiten: een kilo of tien minder aan gewicht, pijn in je buik, en ergens in de verte een onbestemd gepiep van 11 krijsende mormels, waarvan je niet weet waar ze vandaan komen. Tegelijk voelt het niet fijn: ik moet iets, maar weet niet wat en weet niet hoe.

Liz voelt zich er niet lekker bij. Wij ook niet. Het begin van een lange nacht na een enerverende dag. De realiteit van 11 flesjes met melk, 8 keer per dag, iedere drie uur opnieuw, visioenen over de komende paar weken. Toch gaat het niet slecht. Langzaam pikken we een routine op en ook de pups accepteren – de een makkelijker dan de ander- de surrogaat moedermelk uit de fles.

Dinsdagavond. 24 intensieve uren verder. We zijn opgelucht en blij. Voor de pups, voor Lizzy en voor onszelf. Liz heeft haar draai gevonden en het is een prachtig gezicht. Als een echt moedertje ligt ze er bij. Op haar zij. 4, 6, soms alle 11 pups aan haar buik, worstelend om zo goed mogelijk bij een tepel te kunnen. Voor de ene een lik over de neus, de ander een volledige buikmassage. Zo komen poep en pies goed op gang.....

Ze zijn er! 11 mooie pups, met alles erop en eraan.

Lieve groet

Hans en Susan